

SÜMEGE ÉS VIDÉKE

Megjelenik minden vasárnap.

<p>Szerkesztőség és kladóhivatal: Sümege, Horvát Gábor könyvkereskedésében.</p>	<p>Előfizetési árak: Egész évre 8 K, félévre 4 K, negyedévre 2 K. — Egyes szám ára 20 fillér.</p>	<p>Hirdetések egyesség szerint. A nyílt tér sora 1 korona.</p>
--	--	---

Hátvéd.

Ez az igazabbik. Nem visszavonuló seregek hátát fedező, hanem előretörők mögött minden visszamaradottat megvédő. Mi vagyunk a hátvéd, az itthonlevők.

Ma nem mehet el mindenki a háborúba, minél fejlettebb az ország gazdasági, kulturális élete, annál kevésbé mehet el minden fia. Olyan országban, ahol már csak a pusztá életért folyik a küzdelem, ott be lehet sorozni 14 éves fiukat, lehet komitácsi seregeket tobozni, — ott már nincsen gazdasági, kulturális érdek, csak harc van életre, halálra. Ahová azonban elér Európa, ahol a nemzet materiális és erkölcsi értékei is értékek, ott kell otthonmaradónak is maradni, megvédeni, megtartani, sőt lehetőség szerint tovább gyarapítani azokat az értékeket. Addig legalább, míg van remény, hogy túléljük a háborút.

A háború mindenkit és mindent kizökkent szokott, rendes útjából, személyes, anyagi sőt lelki viszonyokat felforgat. Szénvedéseket, anyagi megpróbáltatásokat, fájdalmakat, aggodalmakat termel, itt-ott megállítja az élet forgatagját. Üzemeket megbénít, törekvéseknek útját szegi, mintha harcterekre vinne minden lázat, itthon min-

dent meglássít. Ez kényszerű velejárója a háborúnak.

Első lerobbanásában majdnem mindent levert lábáról, első bódulatában kicsalta az ember-lelkek harmóniára törekvését, mindent egyszínbeforaszító öntudatlan vágyát. Csak lassankint térnek vissza a kiriasztott hullámok medrükbe. Minél tovább tart a háború, mögötte, a tőle megkímélt vidékeken annál jobban visszatér az élet mindennapi színe. A bódulat elmúlt, tovább dolgozunk.

Legelőször azt vették észre; nem igaz, nem hallgatnak a muzsák, de nem hallgatnak a gyárkémények, a gyalupadok sem. Se aratás, se szüret, se kukorica-törés, se új szántás. A boltokat nem szabad bezárni, se az iskolákat, a színházakat, kávéházakat sem, a pincért, a cigányt nem szabad koldulásra fogni. Minél jobban tudjuk az élet egész vonalát megszokottan folytatni, annál erősebbek vagyunk, annál biztosabb győzelmünk.

S ha vége lesz a háborúnak, ugyis sokat kell elejéről kérdeni; hogy kezdjünk elejéről mindent? Miért kell engednünk, hogy az egész gazdasági, kulturális élet kicsusszon kezünkől?

Aki igaz fia ennek a hazának, folytassa itthon zavartalanul lehetőség szerint a régivel egyenlő mértékben munkáját. Katonáink határainkon, azokon

is tulv éreznek a hazáért, mi itthonmaradtak védelmezzük, tartsuk meg számukra a munkát, a boltot, a kulturát, a tudományt, az élet mindennapi forgását, ne engedjünk elcsuszni belőle semmit.

Mögöttük állunk mi is súlyos harcban, megtartani, megőrizni mindent, amit otthagytak, nem elzárni, de életben megtartani holnapra.

Az irodalom és a háború.

Bizony hiába, bár zúg ez a nagy világot-felforgató zivatar, puskagolyók ropkodnak erre-arra: minden percben száz halál leselkedik a benne szereplőkre, a katonákra, mégis ott is a harcban foglalkoznak az irodalommal. Mindig gondolnak rája és mindig vágyakoznak utána.

Élénk bizonyítékai ennek a háborúból küldött levelek, amelyekben az itthoni hírek mellett kéri az olvasnivalót.

Gyönyörű szép, intelligens levelek szólnak róla, hogy mennyire hiányos egyik-másik ember az irodalomnak, az íróknak, akik megtanították őket mindent szépen látni. S így állandó csudálkozás ott a harcban élők. Hogy milyen másként látja mindezt a sok szenzációt az irodalmi szemü ember, mint az átlag-ember.

S mennyire életszükségletüké vált egyik-másik poéta vagy prózairó. Milyen megnyugtató, gyönyörű hangulatokat vált ki belőlük egy-egy vers, amelyet magukban időszegetve bandukolnak ismeretlen erdők, mezők és falvak mellett.

Ábris álmodik.

I.

Ki ne álmodott volna még egyszer életében a menyországról? Talán mindenki ezen a világon. Szegény és gazdag, bűnös vagy tiszta nemes lélek egyenként részesült már benne. És ahány ember megálmodta, annyiféle képen látták. Angyalokkal, rózsakerekkel, csillagokkal és minden elképzelhető széppel és jóval telistele. Ha szegény ember álmodik a menyországról, akkor ott bizonyára minden olyan vágya teljesült, amit a kíméletlen, sivár élet itt ezen a földön a valóságban megtagadott tőle. Ha pedig gazdag ember álmodta meg, az bizonyosra rangokkal meg cimékkel szerepelt a menyországban.

A szegény Ábris, aki a falunak legkoldusabb teremtménye volt, egyszer nagy hűbánnal a szívében, későn éjszaka tért haza a kis családjához. Egy árva garas nem volt a zsebében, pedig itthon alig várták a felesége meg a gyermekei, hogy hozzon haza valamit, mert a kamra bizony üres volt s a kicsinyek nem ettek alig egy kis száraz kenyérkét egész napra. Szegény Ábris olyan megtörtten bandukolt hazafelé, mintha szívében a világ minden szomorúságát, a zsebében pedig minden szegénységét cipelné.

Ábris felesége békés, tüdő, jószágos asszony volt. Ha üresen jött haza az ura, nem békélkedett, csak a kicsinyein esett meg a zive, hogy nem tudott nekik enni adni. S

olyankor fájdalmasan felsóhajtott:

— Majd talán csak ad még hitelbe a bős reggel egy kenyereit.

Ennyit mondott csak, de bizony a torkát fojtogatták, égették a keserű könnyek. A nyomorúság vagy könnyeket, vagy haragvó villámokat csal ki a szegények szívéből.

Ábris nem szólt semmit. Mikor hazakerült, odaült az üres asztal mellé, rákönyökölt a tenyerére és belebámult az üres semmiségbe. Nem volt egy gondolata és nem volt érzése. A kenyér utáni hajsza egész fásluttá tette.

Egy darabig ült, a jobb holnap reményében lepihent éjszakai nyugalomra.

Szegény Ábris hajlékát a békés éjszaka átölelte és beleringatta az alvó Ábrist a mennyek országába.

II.

A kapunál két aranypáncélos angyal őrködik, nyíllal a kezében. Csak akit szólítanak, az léphet be azon. A kapu előtt sokan tolonganak és várják, lesik, hogy kit szólítanak be előbb s akinek a nevét kiáltják, az boldogan és derűs kedvvel átléphet azon a kapun, mely minden szerencsés halandók menyországába.

Ábris is ott tolongott a sokaságban és várta-várta, vajjon mikor kerül már őrája a sor; de alig tűnődhetett ezen, harsányan kiáltják a nevét:

— Szegény Ábris beléphet!

Ábris szíve megdobbant, de a másik pillanatban áttörte magát a sokaságon és belépett a menyországba.

A kapunál mindjárt karonfogta valami őrangyalféle és vezette az úr káprázatos színe elé. Ábris bizony reszketett a meghatottságtól s magában azon évődött, hogy mit is mondjon ő az Uristennek, ha eléje kerül. Elsírja-e a panaszát, megmondja-e, hogy éheznek a családja s a gyermekei alig egyszer ehetnek egy kis meleg ételt egy héten? Vagy imádkozzon csak és ne szóljon egy árva szó se arról a nagy nyomorssúgról, ami itt lent sovány csontos vállaira nehezedik?

Nem tudta magát elhatározni. De alig határozhatta el magát, máris ott állt az Ur trónja előtt, lehajtott fővel, de egy kukkot sem szólva.

De az Isten barátságosan fogadta és megkérdezte, hogy mi lenne a kívánsága, mert jámborságáért meg akarja jutalmazni.

Ábris eleinte elfogódottan és féltékenyen válaszolt az Ur kérdéseire, de mikor a kívánságát kérdezték tőle, beszédes lett és bátran elmondta, szinte sirva panaszolta inaságos, mostoha földi sorsát.

— Uram Istenem — mondotta többek között Ábris. Nagy a szegénységem és még nagyobb a nyomorúságom. Három apró gyermekem van, de nem tudom őket jóllakítani. Nem keresek néha napokig semmit. Pedig Uram a te földjeid dúsán termik a búzát, adsz te némelyiknek annyit, hogy bőségnel is sok és sokan vagyunk akik egy falat kenyérhez is alig jutunk.

Ha minden a te hatalmadban van, én jószágos Uram, Istenem, ugy ossz föl igazsá-

S a szép, meleg, bársonyos, finom szavak milyen enyhítőleg hullnak agyonzaklatott lelkők sziklaökléjére.

Messze, minden finom derűs és kellemes élményektől, csupa fáradság, kimerülés és néklődés vagy vad harcildarma között jól esik egy kis pihenő a szép gondolatok és szép szavak oázisában.

Igy aztán állandóan hajócskát játszanak az öntudatukkal, ahogy egy ismerősöm írja, mert ezek a szép szavak folyton a háborútól távoleső hangulatokba ringatják őket.

Ugyanez az ismerősöm írja egy helyen: »Az ember belényul a lajbi zsebbe, előveszi, mint az Ady verset és rá rágyújt, mint egy illatos havannára.« S általában mind-mind a katonaság intelligens eleme majdnem kivétel nélkül az olvasni-velőre könyörög. Tan a mondási, vagy a tiszta fehérnemű hiánya sem égeti őket jobban, mint a szellemi szorakozás hiánya.

Sőt még az egyszerűbb elem is vizsgával ova vizsgálható, lehet, pl. nálunk a kórházban apoliak egy sebesült közlegényt, aki a polgári életben suszter, s megmutatta az ütött-kopott kis kötetet, Petőfi költeményeit, amely folyton vele volt a harban is, úgy hogy az ellenség golyója, amely megsebesítette, a kis könyvet is kitesztül ütötte a zsebében. — Ugyebár megható, hogy a magyarirodalom e csodásfényű üstökőse a mostani harcokban is ott tűndöklök, lelkes-tízese soraiból bátorságot szívnak magukba a katonák!

Nem is szölok az íróemberrelről, akik szintén a hazáért harcolnak, de minden óhajtaik csúcspontja »A Isten a dia meg küldjenek valami olvasnivalót, stb. hasonló kérelmek, — valamennyien epedve várják a betűt.

A betűt, mely enyhülést, vigasztalást hoz, s finom muzsikájával betölti lelkük minden kis elhagyott zugát.

A betűt, mely megtanította őket az élet minden mozzanatát szépen látni, s amely csitítja, elringatja lelküket és amely drága meleg szavak puha selymébe takargatja szívük minden buját-baját.

A betűt, melyeknek hatalmas orgonája az irodalom; szent templomi imádkozó, a hitatos simfoniákat zug feléjük.

És ebben a nagy világokat támadó és elsöpítő, fenséges, óriási viharban minden lelkésítő, vigasztaló hatásával ott van harcosaink mellett. S talán még soha nem volt ily értékes, ily becses az emberek szemében a könyv, az olvasnivaló, mint amilyen most.

Németh Bőske.

Látások, hallások.

Akiről e sorok szólnak messzebb van tőlem nap-nemlatta tengermélységeknél. . . . Amíg ezt leírom, elgondolkodom fölötte, vannak-e nap előtt rejtett rejtekek? Vannak-e földi, vízi, lelki börtönök, hova nap-sugár, napmeleg el nem ér? Vannak messzeségek világokon keresztülfuródó sugártűk számára, melyek a mindenségbe melegget, világosságot varrnak s azt aranyhím-mel felékesítik? Ki kellene törölnöm, amit írtam. Nincsenek. A nap-testvéren érzem, lelkemen, hogy nincsenek. Ha mikor elszakasztom nem út ponyváját, végigsudamlik mindenem, beleváj rejtekek mélyébe, tolvaj lámpása belevilágít idegen lélek-börtönökbe, kilopja rabjaikat és idegen-lelkek nincsenek. Nincs idegenség, távolság, gát testvérek között s minden lélek lelke hozzám testvérül. Tudom a méhek lelkét, az eidei vadét, az ősmét, a tiédét és minden idegenül születettét megkeresem. Milyen közelvalók valamennyien, milyen aranyosak, szépek testtelen meztelenül. A még borsón terdepelve is szépet álmódó Plató rólu álmodott, spanyol-csizmába verhetitek azt, aki egyszer megálmodta őket, az álmát meg nem zavarjátok. A szentek a vértanúk lelkéket-álmódók mind valamennyien. A csodák mind lélek-álmódások. Maga is csoda, mindennapi, szent, szép, tisztító, üdvözítő.

Az uccán vagyok, fájdalom, öröm, gyász, ujjongás, szemembe csalja a lelkem, vágyódás ajkamra hevíti, elmélyedés homlokomra írja, álmójárás előttem járja, — elmegy előttem egy ember. Jaj, én testvéreim, hogy kikandikál belőletek a lélek. Divatos úrfiak felső kabátzsebbe tett selyemzsebkendője, sikaes asszonyok bodros, kibuggyanó kezeltője, fiatal fehérnyakú lányok hősizin ing-csipkéje, ez a ti lelketek. Elmegy előttem — mondom — egy ember, künnülő lelkem köszönti lelkét, a künnülő, belefurakodik utána, ha mélyberejtezkedtet, szól vele, a lelked beszéde oly egyszerű, csendes, meg-simogatja, a lelked simogatása oly bársonyos, sima, vele örül, mily gyönyörűség, vele sír, a lelked együttírása gyönyörű gyémánt, vele epedik, mennyi kielégülés. A testek, rutak, rosszak a testek, messze elkerültek, idegenül magukra felejtettek, a lelked összefogóztak. Két kisgyerek megy az uccán, aranyhajú, kékszemű, két kisgyerek, Csipkerózsika, meg a királyfi kéz kezét fogva mennek az uccán. Aranyfolt az ucca

sarában, aranyékszer az ucca nyakán, virágkoszorú a ködök fejen. Két egymásbafogó zott emberi lélek. Egymásra mosolygók, egymást megértők, összekertült testvérek. Lelkem az egyik, a másikat becéző, a hallgató, másakra figyelő. Az beszél, búját, örömet beszél, vágyát, reményét, hitét, bizalmát, szerelmét, csalódását, életakarását, halátagadását, multját, jövőjét. Milyen beszédek is a lelkek, mintha gyöngysort szemeznének, úgy beszélnek. Aranyos, édes, csengő, testtelen lelkek, mennyi gyönyörűség hallgatni titeket, eljátszadozni veletek, mint kis lányok napos parton bábujaikkal. A bábuk élő, eleven bábuk. Tente, baba, tente. Így, így beszéltek veletek. O, visszavágyott, újra megélt gyermek-játék. Tente, baba, tente. A bábu rossz, megpirongatjuk. A bábú fáj, beteg, gyógyítgatjuk. A bábú szép, gyönyörködünk benne. — Mennyi lelket kicsaló játék, valóság, élet, magacsálás.

Pirosarcú lány volt, — az napon lelke-fehérje arcára havazott. Két szeme, keményen életbevillogó, akkor behátrált árkos, gödör-fedezőkbe, mint két szomorú, megfuttott sereg. Akkor kezdődött Arras, Rheims, légi embersasok menyköveket szórtak a lelkét homlokán hordó édes, bűnös Páris-Szodomára. Hová futhatott Páris lelke? Az is arcokra fehéredett, sötétlen szemek közé árkult, mint a francia lányé?

Valami kézimunkán bibelődött, francia finomságokat lehelt minden fodorba, közben száz apró gond ide-oda terelte szemét, a lelke egyikben sem volt, hozzám beszélt. Közöttünk asszonyok, férfiak szopora beszéde kavargott, kérdeztek, feleltem, sok semmiségben szintelen flirtök csomósodtak, mindben, mélyen benne, idegenül voltunk, csak egymásnak testvérek, léleken beszélők. Két arany madár szállt a fák fölött. Csitító szavakat faragtam, a bábú fáj, tente, baba, tente, Mühlhausen párás, sűrű levegője sirt fölötte, a genfi partok testvérálma fáradtan gonyasztott, Bâsel kapuján a szobor megcsönkült s mind idetért fehér arca, árkos szemekbe. Körülötte vidám kacagás; Luneville, Namur, — rajta lelkét rázó fájások; Luneville, Namur. Szóltam, a szavak leszédültek, hogy is szólhatnak, mit is mondhatnak, maguk is fájók. A bábú fáj — lágy lélek — simogatás talán gyógyítja.

Most messze szállt, végigsöpri a Rajnát, Verdun oroslánján kisugárik, árkos fedezékben új öröm ébred. Nincs vesze. A mindenki Párisa nem lesz bárkié. Vele száll lelkem, vele kiujjong. A bábú szép, a bábú

gosan közöttünk a földet, a termést és barmaidat, hogy mindenkinek egyformán jusson belőle és ne legyen másé se inségben odalent.

Az Ur meghallgatta Ábris keserű vádjait s azután összeráncolta rettentő nagy homlokát és újra kérdezte:

— Meghallgattalak, felelj, hát mi lenne most a kívánságod?

— Csak az, — szölt szerényen Ábris — hogy legyen egy istálló és abba egy jó fejős tehénke, legyen egy ólam, abba meg két szép hizó malacom, legyen vagy tíz hold kővér földcském meg csikóm, aki a vásárookra elviszen. De leginkább azt kívánom, hogy lenne egy kis kunyhóm, ahol a családommal meghuzhatom magam, mikor az időjárás fedél alá kergeti még a gazdátlan csavargó kutyát is.

— Jól van Ábris — felelt az Uristen — kívánságodat teljesíteni fogom, eredj csak haza és töltsd jámborságban hátralévő napjaidat.

Ezzel az őrangyal ismét karonfogta Ábrist és kivezette a mennyek országából.

Ábris miután végigálmodta a mennybeli látogatást, fölébredi, olyan élénk volt az álma, hogy még az ébredés első pillanatában is azt hitte, hogy megtörtént az Istennel való találkozás, de annál nagyobb szomorúság és lehangoltság fogta el, mikor föleszmélt és meggondolt, hogy csak egy balga álom volt s hogy épp olyan szomorúságra ébredt, mint amilyenl lepíhent tegnap éjszaka.

Délutánig mégis csak egy kis keresmény-

hez jutott. És mert megszabadult egy napi keserves gondtól, betért egy meszely borra a piaci fogadóba. Heivásár lévén, hangos volt a fogadó. Az egész környék földesgazdái mind ott voltak, ettek, ittak s elbeszélék egymásnak a megye eseményeit.

Ábris ott könyökölt s nyilván azon járt az esze, hogy éjszaka mennyi mindent kívánt magának az Uristen magas színe előtt. Ha annak csak felével is megáldaná a Mindenható, akkor ő is volna ennek a kerek világnak legboldogabb teremtménye s mint így melázgat magában, hangos beszéd üti meg a fülét. Két módos gazda a szomszéd asztalnál káromkodik és szidja a világ rendjét mint a bokrot.

— Pokollá teszik már az ember életét — mondja az egyik, majd így folytatja — máma is fizettem vagy száz pengő forintot adóba és még mindig hátralékban vagyok.

A másik meg szintén azon kesereg, mondván:

— Mégis csak jobb a földhözragadt szegény embernek, azt legalább nem keserítik az ekzekválással s nem veszik el adóba a gura ait. Ha marhát veszek megadóztatnak, ha eladok, adót rónak ki rám így van az ember a gabonával, a földdel, a házzal; ha csak moccanik az ember, már azzal is részesedik az állam. Mégis csak könnyebb a szegény féregember élete. Inkább semmije se legyen.

Ábris keserű szívvel hallgatta ezt a panaszkodást és már-már szinte fölakart ugrani, hogy odamenjen a két elkeseredett gazda

elő, hogy megmondja nekik: ha olyan nagyon irigylik a szegény ember sorsát, akiknek nem kell adót fizetni, hát ő rá áll, cseréljenek vele, ő adja a maga szegénységét, ők meg adják át neki a gazdaságukat, átveszi ő minden adóteherrel, úgy, amint van. És megint eszébe jutott az ő menybéli álma, mikor csak egy tehénkét, egy malacot, egykét hold földet meg egy kis kunyhót kívánt magának s elmondta, hogy emezeknek tán tizezer annyijuk van, mégis pokol az életük. De azért nagy merészen mégis odaszólt a két elkeseredett atyafihoz:

— Instálom, ha meg nem sértem az urakat, mondanék meg nekem, mi lenne a kívánságuk, ha úgy az Uristen elé tudnánk egyszer kerülni?

A két gazda összenéz erre a furcsa kérdésre s aztán mintha összebeszéltek volna, olyan egyszerre feleltek rá:

— Hát az, hogy ne kelljen adót fizetni — s jóízűt nevettek hozzá.

— Hát kendnek tán más kívánsága lenne? kérdi mindjárt rá az egyik Ábristól.

— Más ám, én azt kívánám, bár kéne minél több adót fizetni s hogy lenne miből? aztán fölhörpintette a borát és magába motyogta:

Bár pokollá tenné az életemet a végrehajtó, sohase kívánkoznék a mennyek országába egy tehénkéért, egy malacért meg egy kis viskóért.

Peterdi Andor.

jó. A prov napja tánc dallama le hajlik. A lagok égnaphoz. R érnék, dús Minden vi lelkem, da szép, a ba

Semmi. lágyan fo mirás életb kiragyogt hátán visz Rajna, sze hullámot bábús ját összefonó játékra fe Ó, ha e marad ját nek száz merjük eg Ó, a vilg

— Elle Ottó Bud szeről dr. hivatosa nos jelleg berendezte k a kate tapasztalt kifejezést. lelkes ápa Gábor és keresz e orvossal Károlyné ismételte. nov. 30-á örömmel tudomásu dozatot h ság köz nélküli ily vöröskere

— Me hatósági szegen a tart, mel következő tének hat költségei Sümeg ké ségi rend

— Fe megi ille napban hogy foly kor a tisztán é előtti jele

— Az A folyó vényható felveendő válaszm 9 óraker gyűléster

— Ka polgárnó napig 17 lona, 10 db. Pere Krafferne né, Szele nauer K Károlyné

jó. A provancei mezőségek, Nizza arany- napja táncot jár fölötté, lány menuettek dallama lépdel, karcsú derekak szoboríve hajlik. A világ aranykakasan tűz-piros csillagok égnek, magas háztetőkről felsikolt a naphoz. Rheims aranygerezdjén dicsőségek érnek, dús venyigéi örömben ragyognak. Minden vidámság rajta vidámul, elfogja a lelkem, dalába öltözteti, vele dalol. A bábú szép, a bábú jó.

Semmi nem történt, a piros papír-virágot lágyan fodrozta, szemén át kiébredt lelke más életben járt, kiébredtetette a fájdalom, kiragyogtatta hívő önbizás, egymás hegyén-hátán viszás érzelmek toltak, ahogy a Raina, szép, szomorú, szerelmes Raina új hullámot hullámra torlaszt. S vele flirtölte bábús játékát ismeretlen messziségekből, összefonódott lelki közelben az idegen, bábú-játékra feleltkezett lélek.

Ó, ha egy napon a lelki báb-játék nem marad játék. Ó, ha egy napon kiült lelkeknek száz megy elébe. Ha egyszer megismerjük egymást, ember-lélek ember lelkét. Ó, a világnak piros pünkösdnapja!

p. i.

H I R E K.

— **Ellenőrzés.** Báró Baborczy Schwarzer Ottó Budapestről, a vöröskereszt egyesület részéről dr. Gibró főorvosorvos Nagykanizsáról hivatosan meglátogatták a sümegei nyilvános jellegű kórház, az ovó és püspöki lakban berendezett kiegészítő kórházakat, meggyőződtek a katonák élelmesése és ápolásáról. A tapasztaltak felett teljes elismerésüknek adtak kifejezést. Megjelentek a vöröskereszt egyesület lelkes ápolótagjai, az elnökök, dr. Lukonich Gábor és dr. Biró József orvosok. A vöröskereszt egyesület főfelügyelője dr. Lukonich főorvossal látogatást tett Bánfi Alajos és Scholtz Károlyné elnököknél, ahol a megelégedést ismételte. A magas hivatású látogatók f. évi nov. 30-án Sümegegről eltávoztak. A vezetők örömmel vették az elismerő nyilatkozatokat tudomásul; része van ebben a hazafias áldozatot hozó közönségnek is, mert a drágaság közepette élelmiszer és egyéb segély nélkül ily kielégítő tápot nem volna képes a vöröskereszt egyesület a katonáknak nyújtani.

— **Megyegyülés.** Zalavármegye törvényhatósági bizottsága folyó hó 24-én Zalaegerszegen a vármegyeház nagytermében ülést tart, melynek tárgysorozatából Sümeget a következők érdeklik: Sümeg képviselőtestületének határozata a pápa-sümegei vasút építési költségeihez való hozzájárulása tárgyában. Sümeg képviselőtestületének határozata a köz-ségi rendőrök fizetésének felemelése tárgyában.

— **Felhívás.** Felhivatnak mindazok a sümegei illetőségű 24—36 éves és a múlt hónapban összeírt népfelkelésre kötelezettek, hogy folyó december hó 15-én reggel 8 órakor a Polgári Önképzőkör nagytermében tisztán és józan állapotban a sorozó bizottság előtt jelenjenek meg.

— **Az állandó választmány gyűlése.** A folyó évi december hó 14-én tartandó törvényhatósági bizottsági rendes közgyűlésen felveendő ügyek tárgyalása végett az állandó választmány folyó évi december hó 7-én d. e. 9 órakor Zalaegerszegen a vármegyeháza gyűléstermében gyűlést tart.

— **Katonák karácsonya.** A sümegei polgárok áldozatkészségéből összegyűlt mai napig 1720 darab sümegei perccel, 46 kg. szalonna, 101 K 40 fillér készpénz, cigaretta 400 db. Perccet sütítettek: Szijártó Györgyné, özv. Krafferné, Oszkay Ferencné, Németh Mihályné, Szele Kálmánné, Oszkay Józsefné, Szafnauer Károlyné, Gosztony Sándorné, Liszli Károlyné, Skálák Mihályné, Geiger Jánosné,

özv. Németh Istvánné, Gróf Tivadarné, Granczer Ida, Beldický Kálmánné, özv. Gróf Károlyné, Horváth Józsefné, Fekete Józsefné, Rédey Lajosné, Novák Sándorné, Gellért Mórné. Szalonát adtak: Pancer Gusztávné, Fromvald Józsefné, Németh hentes, Urr Jánosné, Penc Mihályné, Tóth Györgyné. Készpénzt adtak: Szijártó Györgyné, özv. Bárdossy Edéné, Korein Samuné, Niederanger Lajosné, Kaufmann Gézáné 2—2 K. Závodnik Istvánné, Kleener Istvánné, Pressing Jánosné 3—3 K., Gróf Lajosné, Ferberék, Schröder Józsefné 4—4 K., Fromvald Károlyné, Punt Sándor, Németh Rozi (Lángéknál), ifj. Tóth Józsefné, özv. Tóth Józsefné 5—5 K., Németh Ferenc 6 K., Németh János plebánus 20 K., Talabér Károlyné 10 K., Korbélyi Ferencné 1 K., Bebesné 40 f. Cigaretta adtak: Klaffi Margit, Horváth Böske 100—100 db, dr. Pfeiffer Izák rabbi 200 db. A gyűlést folytatjuk. özv. Epstein Vilmosné, a József kir. hercegszínház egyesület fiókjának elnöke.

— **Jótekonycélú előadás.** A helybeli »Apollo« mozgószínház folyó hó 2-án, szerdán a sümegei vöröskereszt egyesület javára jótekonycélú előadást rendezett, amelyből a vöröskereszt egyesületnek a tiszta jövedelem fele, 22 K, jutott.

— **A huszár köszönete.** Egy közhuszár hősipkát kapott. A rajta levő cédulán elolvasta annak a nevé, aki a hősipkát költötte. Gondolá egyet és tábori levelező lapra ezt írta: Kedves kisasszony kívánom a jó istentől, hogy ezen pár soraim egészségben találja. Én hála Isten egészségem vagyok, a melyet magának is tiszta szívemből kívánok, kedves kisasszonynak. Kedves kisasszony örülök, hogy megköszönhetem ön szívességét, hogy megemlékezett rólam megajándékozott egy hősipkával, a melynek bizony nagy hasznát veszem, tehát igen szépen köszönöm a szívességét. Én vasvári fiú vagyok ha valamikor megkerülne kisasszony a vasvári bucsura keressen fel, ha élünk a jó Isten megsegítene. Zsidófaludi utcában 80 sz. Tóth Pista huszár. Bővebben írnek, de nem lehet, mert közel vagyunk az ellenséghez, de nem baj, csak egészség legyen. Köszönöm szívességét s üdvözlöm kedves szüleiével együtt. — Ime a Sümegegről a harctérre indult hősipkák egyikét már megköszönték.

— **Adakozás.** A múlt héten két csomagban (31 kg. 900 gr.) ismét küldtünk a harctérre a katonáknak: 4 doboz süteményt, 4 tábla csokoládét 250 db. cigaretta, 4 pár térdvédőt, 3 hősipkát, 2 pár érmelegítőt, 4 db. meleg alsónadrágot, 15 db. trikóingot, 15 kg. kockacukrot. E célra adakoztak: Vendel Jánosné 5 kg. kockacukor, 2 doboz sütemény, 2 tábla csokoládé, Bambek Józsefné 1 K. Lengyel Mátyásné 5 K, Kúzdny Árpádné egy kőrácsonyi dobozt ajándékkal, Böhm Pálné 2 K, Gold Teréz egy meleg trikónadrág, György Elekne 2 K, dr. Lukonich Gáborné még 5 hősipka és 10 K. dr. Jenvay Gézáné 2 mellény, 2 pár harisnya, egy alsónadrág és a helybeli sebesülteknek 1 bot. Realiskolai tanulók: Vadalma Mihály 200 db. cigaretta, csokoládé; Orzohovskij Viktor 50 db. cigaretta és csokoládé; Koch Sándor 50 db. cigaretta. — Dr. Kellemen Károlyné.

— **Adakozás a beteg katonák részére.** F. évi dec. 2-án mozi-előadás tiszta jövedelmét 22 Kt adott át Horváth Gábor cég. Hozzá járult még Bozó Manoné, Bozó Antalné 2—2 K, Rízner Ferencné belépti jegyben 1 koronával. A hazafias közönségtől karácsony előtt bármit szívesen fogadjunk, csak kérjük a jótévedőket, közlőjük velünk az esetleges átítás élelmiszer feléket, hogy az ünnepek előtt célszerűen beosztassuk. Vendéglőseinknél tartogatott perelyekből kaptunk: Mesterházy Sándor 6 K 20 f, Berger Sándor 4 K 62 f, Urr János 4 K,

Neumar4 Mihály 4 K 80 f, Wirth Jakab 2 K 92 f, Halásy Kálmán 3 K 90 f, Weiss Ignácné 3 K 56 f, Rosenthal Adolf 5 K, Horváth József 4 K, Kovács Vilmos 11 K 68 f Sümegegről. Fischer Jenő 8 K 11 f Mihályfaluról. Összesen: 59 K 79 fillért. A vöröskereszt ovókórházhoz nov. 26-tól adakoztak: M. Kossa Gusztávné, Krisztinkovich Józsefné, Klein Ernő, Kovács Izidor, Korein Sándor, Bene Mátyás. — A rezidenciái kórház számára adományokat küldtek: Weninger Gusztávné, Urr János, Sümegei Tivadarné, Kopeckó Mihályné (Gyepőkaján), Orbán Istvánné, Bódis Ignácné, Betlehem Vendelné, Varga Sándorné, Kossa Gusztávné. A vöröskereszt egyesület tagjai soráa léptek: Fischer Mórné, Gellért Mórné. Mindennemű adományért hálás köszönetet mondanak: a kórházak vezetői és az elnökség.

— **A balatoni körut folytatolagos építése.** A háború sok megkezdett és befejezésre váró munkát akadályozott meg. Ugy volt, hogy a balatoni körut építésének folytatása is elmarad az idén, sőt talán a jövő esztendőben se kerül rá a sor. A kereskedelmiügyi minisztérium azonban elhatározta, hogy a munka folytatását engedélyezi és 132.000 korona ára kavicsot, terméskövet és zuzadékot rendelt a balatoni körut építésére.

— **A polgári ör.** Három hét óta piros-fehér-zöld karszallagos urakra akasztott revolverek őrzik a város köz. és vagyonbiztonságát. Egy éjszakai szolgálat alkalmával az egyik derék polgárör (nomina sunt odiosa) boldogan így sohajt fel: Végre... hazamehetek éjjel háromkor, négykor s a feleségem mégsem csinálhat belőle családi tragédiát.

— **Hirdetmény.** Süveg János kir. járásbírónak a szolnoki és Dr. Orel Coriolán kir. albirónak ezen kir. járásbírószághoz történt áthelyezésük folytán a sümegei kir. járásbírószághoz 1914. évi ügyviteli tárgyában azon változtatás történt, hogy a Süveg János kir. járásbíró ügykörébe utalt sommás pereket, egyezségi ügyeket, fizetési meghagyási ügyeket, elnöki ügyeket, anyakönyvi kilgázítási ügyeket, végrendeletek közlését és kihirdetését Csonka Antal kir. járásbíró, — az örökösök ügyeket és polgári vegyes ügyeket pedig Dr. Orel Coriolán. Csonka Antal kir. járásbíró ügykörébe utalt ügyek közli, a vétesség és kihágási ügyeket, vizsgáló-bírói ügyeket, büntető megkereséseket, büntető vegyes ügyeket és az Sp. lajstromból ujtott sommás pereket Dr. Orel Coriolán kir. aljárásbíró vette át.

— **Földrengés.** A veszprémmegyei Akán múlt hó 25-én este 5 óra 19 p-kor erős menydörgésszerű robaj kíséretében földrengés volt. A nép rémülve menekült lakásaiból, az asszonyok és gyermekek sirva és jajveszékelve jártak-keltek az utcán. A kémények több helyen bedőltek s a falak is megrepedeztek. A plébános kérésére a bíró röktön doboltatott, hogy a tüzet mindenütt oltsák el, hogy ismétlődés esetén legalább a tűztől ne keljen tartani. A lakosság csak órák múlva tért vissza lakásaiba, de teljesen felöltözve ment csak egy kis nyugalomra, hogy esetleges veszély esetén menekülhessen.

— **Halálos végű baleset.** Lukács Istvánné alsószidi asszony a napokban kenyeret szelt öt kis gyermekének. Eközben amint késsel a kezében hirtelen meg akart fordulni, olyan szerencsétlenül szurta mellbe 10 éves Vince fiát, hogy az huszonnégy órai szenvedés után meghalt.

— **Becsülettel kapta.** A tartalékkórházban fekszik egy sebesült. Rossz helyre kapta a gölyöt, olyan helyre, mint Györgye herceg, csak még valamivel lejjebb. Az orvos, amikor először levette a köteléket, felesévéval szólt rá a katonára:

— Ej, ej, hát nem szégyelli ezt a sebet?

Berson

Summivarok
a legjobb

— Miért szégyelleném? Becsülettel kaptam.
 — De hátul. Maga szaladt!
 — Nem szaladtam én, uram. Csak évődtem az ellenséggel.
 — Hogyan?
 — Hát úgy, hogy nagyon rosszul lótt az istenadta. Egy golyója se talált. Nagyot puffant, keveset értett. No, mondom magamban, majd én megmutatom ennek, hogy hová löjjön.
 — És?
 — Megmutattam.
 — Nos?
 — Hát aztán odalótt.

Felelős szerkesztő: Gellért Samu dr.

Szerkesztőtárs: Németh Böske.

Laptulajdonos és kiadó: Horvát Gábor.

Gulliver

A prima
 kaucsuk
 cipősarok

kaucsuk sarkok
 királya

... mert kaucsukból készült.

Tisztelettel értesítem
 üzletfeleimet, hogy

szállító üzletemet

f. hó 22-től kezdve
 saját lakásomra,
 Új utca 311. szám
 alá helyeztem át.

Tisztelettel
 ROSENBERG LAJOS.
 szállító.

Mielőtt bármelyik új épületet betetőznék vagy használnak pótlásába belekapna, kérjen a lakóházak, istállók, kamara, pajta, ólak és egyéb épületek befödésére szolgáló kátrányos és meszelnivaló aszfalt bitumen kőfedéllemezből mintát, mely még a legolcsóbb zsuppnál is olcsóbb, de amellett emberéleten át eltart. Hogy biztos és célszerű, kitűnik abból, hogy tűzbiztosítása a cserépnél is olcsóbb, sőt mert könnyű tető készül belőle, vékonyabb fal és könnyebb gerendázat szükséges, tehát ez is nagy megtakarítás. Bárkinek szívesen nyújt felvilágosítást s ingyen ad mintát

Würzburger Jakob nagykereskedése
 SÜMEGEN.

SZOLID KISZOLGÁLÁS!

ÓRIÁSI RAKTÁR!

Használjuk fel az alkalmat, hogy
Schnitzler Sarolta
 kézimunka üzletében

míg a készlet tart, mindenféle kézimunkát mélyen
 leszállított áron szerezzünk be.

MÉLYEN LESZÁLLÍTOTT ÁRAK!

KEDVEZŐ ALKALOM!

Hirdetéseket

jutányos arakon elfogad
 a kiadóhivatal.

NESTLÉ
 regbevált GYERMEKLISZT

Próbadobozokat, valamint orvosi röpiratokat a gyermeknevelésről díjtalanul küld a **HENRI NESTLÉ** cég, WIEN, I., Biberstrasse 158 P.

APOLO

mozgófényképszínház • Ramassetter-utca.

Újdonság!

Csodás kép!

December hó 8-án kedden
 szinre kerül:

SARAMOS

mely 5 részben rendkívül érdekes, egészen új világot tár elénk, szemtanúi lévén egy

ÉGŐ OCEÁN HAJÓ

páratlanul érdekes viszontagságának, a két-ségbeesett utasok izgalmas menekülésének, majd eljutva a természet legújabb virágos kertjébe, Indiába, szemünk előtt folynak le az

OROSZLAN, TIGRIS ÉS PÁRDUCVADÁSZATOK.